

Превод от английски
Росица Тодорова

Глава 1

ДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Ако някой ми беше казал какви прекрасни промени ще настъпят тук за десет години, не бих му повярвала – обърна се госпожа Джо към госпожа Мег, когато един летен ден седяха на верандата пред „Пламфийлд“ и оглеждаха мястото с гордост и удоволствие.

– Това е магията, която богатството и добрите сърца могат да сътворят. Сигурна съм, че за господин Лорънс не би могло да има по-благороден паметник от колежа, който така щедро подпомага, а този дом ще пази жив спомена за леля Марч, докато свят светува – отвърна госпожа Мег, винаги щастлива да похвали отсъстващите.

– Едно време вярвахме във феи, помниш ли, правехме планове какви ще са трите ни желания, ако ги срещнем. Не ти ли се струва, че моите наистина се сбъднаха? Пари, слава и работа, която обичам – каза госпожа Джо, като безгрижно разроши косата си, сплитайки ръце на тила, точно както правеше като момиче.

– Моите също се сбъднаха, а Ейми се радва на своите от душа. Ако скъпата ни майка, Джон и Бет бяха тук, всичко щеше да е свършено – добави Мег с леко потрепване в гласа, защото мястото на тяхната майка сега също бе празно.

Джо хвана ръката на сестра си в своята и двете поседяха известно време в мълчание, радвайки се на приятната гледка пред себе си, изпълнени с тъга и блаженство.

Човек наистина можеше да си помисли, че тук са действали вълшебници, защото скромното имение „Пламфийлд“ се бе превърнало в оживен малък свят. Къщата изглеждаше по-гостоприемна от всякога, освежена с нова боя, бяха добавили нови крила, моравата и градината бяха добре поддържани. Сега излъчваше атмосфера на благосъстояние, която липсваше, когато буйните момчета тичаха навсякъде, а семейство Баер с мъка свързваше двата края. На хълма, където едно време пускаха хвърчила, се издигаше красив колеж, построен с щедротото спомоществование на господин Лорънс. Усърдни ученици сновяха напред-назад по пътеките, където някога тичаха детски крачета. Млади мъже и девойки сега се радваха на предимствата, дарени им от богатството, мъдростта и щедростта.

Точно зад портите на „Пламфийлд“, скрита между дърветата, се гушеше приятна кафява виличка, която много приличаше на „Гълъбарника“, а на зеления западен склон, облени от слънчевите лъчи, проблясваха белите колони на голямата къща на Лори, защото, когато бързото разрастване на града затисна отвсякъде старата му къща, развали спокойствието на гнездото на Мег и си позволи дори да издигне фабрика за сапун под възмутения нос на господин Лорънс, нашите приятели емигрираха в „Пламфийлд“ и с това поставиха началото на големите промени.

Хубави промени бяха, а горчивината от загубата на скъпите родители беше подсладена от добрите дела, които те оставиха след себе си. Сега всички в малката общност се радваха на успех, а господин Баер, като президент, и господин Марч, като свещеник на колежа, видяха отколешната си мечта красиво осъществя-

на. Сестрите си поделиха грижата за младите хора, всяка пое ролята, която най-много ѝ допадаше: Мег беше милата майка, с която момичетата можеха да говорят за всичко, Джо беше довереница и защитница на всички млади души, а Ейми беше щедрата благодетелка, която деликатно изглаждаше пътя пред нуждаещите се ученици и приемаше всички с такова гостоприемство, та не беше чудно, че нарекоха очарователния ѝ дом „Парнас“ – той беше винаги изпълнен с музика и красота, за която младежите жадуваха.

Първоначалните дванайсет момчета, разбира се, се бяха пръснали по целия свят през тези години, но всички още помнеха стария „Пламфийлд“ и понякога се събираха от четирите краища на света, за да разкажат за новите си приключения, да се посмеят на патилата си в миналото и да се изправят пред предизвикателствата на настоящето с нови сили, защото подобни завръщания у дома те зареждат с енергията от щастливите спомени за младите години. Ще разкажем с по няколко думи историята на всеки, а после ще продължим с новите глави от живота им.

Франц, вече на двайсет и шест, работеше в търговската фирма на свой роднина в Хамбург и се справяше отлично. Емил беше най-веселият моряк, плавал по синия океан. Чичо му го изпрати на дълго пътуване с идеята да го отврати от този авантюристичен живот, но той се върна у дома толкова възторжен, та не остана никакво съмнение, че това е неговото призвание. Германски роднина му осигури работа на своите кораби и младежът беше повече от щастлив. Дан все още скитосваше, след геоложки проучвания в Южна Америка опита да се занимава с овцевъдство в Австралия, а сега

се оглеждаше за мини в Калифорния. Нат усилено учеше в Консерваторията и се подготвяше за година-две в Германия, където да приключи образованието си. Том следваше медицина и се опитваше да я хареса. Джек се включи като партньор на баща си в бизнеса, твърдо решен да забогатее. Доли, Лакомника и Нед учеха право. Бедният малък Дик почина, както и Били, но това е по-скоро утеха, защото животът им едва ли щеше да е щастлив с техните заболявания.

Наричаха Роб и Теди „лъвът и агнето“, защото Теди беше буен като царя на зверовете, а Роб – кротък като агне, което постоянно търси майка си. Госпожа Джо често го наричаше „моето момиче“, но смяташе, че макар да е най-прилежният сред децата, под спокойното му, мило поведение се крие истинско мъжество. У Теди обаче тя сякаш виждаше олицетворение на всички грешки, капризи, възжеления и смешни глупости от младостта си. С вечно разрошените си светлокестеняви къдрици, дългите ръце и крака, висок глас и жизненост Тед беше ярка фигура в „Пламфийлд“. Имаше си и своите моменти на униние – приблизително веднъж седмично изпадаше в блатото на отчаянието, откъдето го вадеше или търпеливият Роб, или майка му, която знаеше кога да го остави на мира и кога да го раздруса хубавичко. Той беше нейната гордост и радост, но също и мъка, тъй като беше изключително умен и способен за възрастта си младеж, пълен с всевъзможни многообещаващи дарби и майчиният ѝ ум се измъчваше какво ли ще излезе накрая от това забележително дете.

Демис завърши колежа с отличие и госпожа Мег в сърцето си вече го виждаше свещеник, представяше си първата проповед, която нейният достоен млад про-

поведник ще изнесе, както и дългия, полезен и почтен живот пред него. Но Джон, както сега го наричаше тя, твърдо отказа да следва богословие, заявявайки, че вече е прочел достатъчно книги и сега има нужда да опознае хората и света. После хвърли скъпата си майка в огромно отчаяние, като обяви, че е решил да опита късмета си в журналистическата кариера. Това беше голям удар, но тя знаеше, че младите умове не бива да бъдат насилвани и че опитът е най-добрият учител, затова му позволи да следва собствените си предпочитания, все още надявайки се един ден да го види на амвона. Леля Джо беше страшно възмутена, когато научи, че в семейството ще има журналист и на мига го нарече „Клюкар“. Харесваше литературните му наклонности, но имаше причина да презира репортерите, дето си завират носа навсякъде, както ще видим по-нататък. Деми обаче знаеше какво иска и спокойно осъществяваше планове си, без да се трогва нито от острия език на грижовната си майка и загрижените лели, нито от подигравките на приятелите си. Чичо Теди го подкрепи – предричаше му блестяща кариера, позовавайки се на Дикенс и други известни личности, започнали като репортери и завършили като знаменити романисти или журналисти.

Всички момичета се справяха отлично. Сладката Дейзи, както винаги кротка и любяща, беше утеха за майка си и нейна истинска опора. Джоузи, вече на четиринайсет, беше изключително оригинална млада личност, постоянно се шегуваше, а последната ѝ страст бе сцената, което много забавляваше нейната спокойна майка, но също я и тревожеше. Бес се беше превърнала във високо, красиво момиче, доста зряло за годините си, със същите грациозни маниери и изискан вкус, които някога отли-